

mennesker, der efter nedslidning efter et langt arbejdsliv eller en arbejdsulykke i øjeblikket nægtes adgang til en forsørgelse.

Statsministeren sagde under sin besvarelse: Vores velfærdssystem fungerer, når mennesker rammes af ledighed og sygdom. Sådan hørte jeg det. Jeg er nødt til at sige, at det desværre ikke er rigtigt. Jeg tiltror meget gerne statsministeren, at statsministeren gerne ville, at det var sådan. Jeg tror også, at mange, der kun er interesseret i området i ideologiske overskrifter, ser billedet sådan i første omgang. Sådan er det desværre ikke.

Vi oplever i stigende grad, at folk, der bliver slidt ned efter et langt arbejdsliv eller af en arbejdsulykke i øjeblikket nægtes adgang til en forsørgelse. Det er varighedsbegrænsningen på sygedagpenge, der rammer. Det er syge mennesker, der får afslag på en pension, der rammes. Efter SF's opfattelse er det en af de allervigtigste socialpolitiske opgaver at sikre syge mennesker ret til forsørgelse i forbindelse med den førtidspensionsreform, vi jo har aftalt.

Børneområdet er også et område, hvor polariseringen slår igennem. Her er der brug for helt anderledes håndfast at sikre børn, der har brug for hjælp og støtte. I den her uge er det påvist i rapporten fra BUPL og PMF, hvordan kvaliteten i daginstitutionerne er faldet. Flere børn på mindre plads med færre voksne til en højere pris er det typiske billede. I den udvikling er det de børn, der har mest brug for hjælp, der er taberne. Derfor er der efter SF's opfattelse nok at tage fat på. I et rigt samfund er det et spørgsmål om politisk vilje, hvor rigdommen skal kanaliseres hen.

Så skal jeg slutte af med at kommentere situationen med hensyn til forslag til vedtagelser. Vi er enige i alle pinde i Enhedslistens forslag til vedtagelse på nær ét. Det er den første. Det er den, der taler om, at alle ældre uden undtagelse skal sikres stigende adgang til hjælp til briller osv. Vi er jo som bekendt af den opfattelse, at det er de mest trængende, der skal hjælpes. Vi er jo i høj grad et lighedsorienteret parti. Derfor havde vi foretrukket, at den første pind i stedet for det her kom til at dreje sig om, at vi havde en fælles opgave i forhold til de ældre, der kun har den nøgne folkepension som grundlaget. Men det kunne ikke lade sig gøre. Og det er klart, i den situation vil vi ikke stemme imod et forslag til vedtagelse, hvor vi er enige i alle pinde på nær én, men vi vil heller

ikke stemme for et forslag til vedtagelse, der er i modstrid med de hovedprioriteringer, vi har.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jeg vil bare lige for en ordens skyld sige, at der jo ikke er nogen uenighed mellem SF og Enhedslisten om, at de folkepensionister, der alene lever af folkepensionen og ikke har andre muligheder, selvfølgelig er dem, der har brug for det store løft.

Når vi lægger vægt på, at der er nogle bestemte ting, vi synes det er vigtigt at alle får tilbud om, er det jo også et spørgsmål, vi ofte er enige om. F.eks. når vi snakker om lægehjælp og den slags ting, så er der jo ingen uenighed om, at det skal være gratis for alle.

Vi synes ikke, at strengen, som tegnes i sandet, skal sættes før tandlægebesøget f.eks. Det synes vi hører med, men vi er da fuldt ud klar over, at det så betyder, at man altså også finder penge hos de rige, de brede skuldre, når man skal foretage sådan en almen ydelse, som vi synes det er vigtigt at alle får.

Inge Refshauge (DF):

Det forslag her handler om social tryghed, en tryghed, der desværre mange steder ikke er til stede mere. Vi har vel alle sammen, i hvert fald os, der har siddet i Socialudvalget, en masse sager liggende på vores skriveborde. Sager, som alle handler om, hvor dårligt mennesker føler sig behandlet af systemet. Visse kommuner behandler f.eks. sygedagpengemodtagere og førtidspensionsansøgere enormt dårligt. Medierne har gang på gang sat fokus på dette emne også nu for nylig.

I mange kommuner har man smækket kassen i for mange sygedagpengemodtagere, og så er der ikke mere. Man har overhovedet ikke sat lovbestemte foranstaltninger i gang over for de syge, man har simpelt hen bare overladt dem til sig selv. Ja, enkelte har endda fået et godt råd, nemlig at melde sig raske i fagforeningen, selv om kommunen godt vidste, at de ikke var det. Det er så en form for kassetænkning. Det øger bestemt ikke trygheden for disse mennesker.

I Dansk Folkeparti er vi ganske klar over, at det er en kommunal opgave, men desværre hjælper det ikke de mennesker, der bor i en kommune, der rent faktisk blæser på loven og jagter disse syge mennesker rundt i systemet ene og alene for enten at køre dem trætte eller for at spare penge. Det er ikke rimeligt, og her